

VIU ELS BARRIS FAVIBC

NÚMERO 15

Editorial

Les associacions fan un treball de contenció imprescindible i lluiten per la convivència i la solidaritat en els barris d'habitatge social

Les conseqüències de la pandèmia afecten greument a les nostres associacions, als nostres territoris i a les veïnes i veïns dels barris d'habitatge social, mentre els mecanismes per accedir a les ajudes a les entitats veïnals es compliquen i s'endureixen els requeriments.

Moltes són les entitats veïnals que no poden optar a les subvencions públiques, tal com ha succeït en la convocatòria 2020. En aquest cas, ha estat per dues causes: una d'elles totalment incontrolable i gens previsible, com ha estat la Covid-19, que ha colpejat la nostra societat amb una cruesa sense parangó. L'altra causa ha estat la complexitat i la rigurositat del procés de justificació per part de l'administració pública. És per això, que les entitats veïnals dels barris d'habitatge social han tingut dubtes i temors a l'hora de presentar-se, fet que ha comportat com a resultat l'absentisme en la convocatòria i que algunes que s'havien presentat hagin renunciat.

Si ens centrem en l'aspecte més burocràtic, entenem que, en molts casos, s'arriba a extrems en els quals, a les petites entitats del tercer sector, tal com són les associacions de veïns, se les exigeix uns paràmetres i uns requisits allunyats de la realitat quotidiana. Així mateix, cal recordar que, en la majoria dels casos, les subvencions arriben tard i les entitats viuen en una economia de subsistència. Moltes poden i funcionen gràcies a la força del voluntariat i a les col·laboracions amb altres entitats, però hi ha tota una sèrie de despeses (subministraments, asseguran-

ces, materials per a activitats, etc.) que no es poden pagar amb un somriure o amb la bona voluntat de les persones, sinó que és necessari disposar de recursos econòmics, i quan aquests no arriben, són les mateixes entitats que han d'assumir aquesta responsabilitat.

També es preveu que les entitats han de tenir coneixements en l'àmbit administratiu i fiscal, una idea molt, molt allunyada de la realitat. Creiem que hi ha un excés de zel en aquest aspecte i, encara que volem agrair l'atenció que ofereixen les tècniques i els tècnics de la DGACC, s'exigeixen uns paràmetres i obligacions que impedeixen o dificulten que les entitats veïnals hi puguin accedir.

Tot això, dificulta molt la feina dels nostres federats, per la qual cosa es fa necessari realitzar una reestructuració en la tramitació de les subvencions, així com fer més àgil la seva justificació; per exemple, organitzant unes sessions formatives i simplificant alguns dels tràmits. Entenem que no és fàcil, però si no posem remei moltíssimes entitats no podran presentar-se a les convocatòries d'unes ajudes que necessiten més que mai, pel temor de no saber justificar correctament i que després se li exigeixi retornar-ho. Les associacions de veïnes i veïns implementen un treball socioeducatiu i de contenció social imprescindible i lluiten per desempobrir els barris d'habitatge social, barris que s'esforcen cada dia a ser un model de convivència i solidaritat.

Executiva de la FAVIBC

Els horts de la Culla

El projecte dels Horts Comunitaris i Ecològics segueix ben viu

Després d'un any i mig des que vam plantejar un gir al projecte, els hortolans/es ja s'han arrelat al seu hort i cultiven la terra. Aquest projecte està coordinat per entitats i serveis que formen part del barri de la Balconada: el Pla de Desenvolupament Comunitari, la casa de la Culla, el Punt Òmnia, l'Associació de Veïns de la Balconada. A principis del 2019 van començar a idear el que seria la renovació del projecte ja existent «L'hort de l'avi» que hi havia a la Culla. L'objectiu principal era poder acollir a moltes més persones i que s'aprofitessin tots els horts, mantenint la funció d'horts urbans d'ús familiar a la població propera a la Culla, però amb un seguit d'objectius i criteris que el configuren com un projecte comunitari.

L'Ajuntament de Manresa i el Parc de la Sèquia donen suport al projecte, cedint l'espai dels horts i a través de la subvenció de les formacions que s'estan realitzant aquests mesos als hortolans, per tal que puguin tenir unes nocions bàsiques d'agricultura ecològica abans de començar a fer l'hort. L'associació de veïns de la Balconada també ha participat impulsant i fent difusió del projecte perquè arribés al màxim de veïns i veïnes del barri. L'organització col·lectiva és clau en aquest projecte i també ho és el treball en equip. Durant el primer confinament que va començar el mes de març, tot i els protocols de mesures preventives pel Covid19, els hortolans/es van poder avançar amb els seus cultius i a l'estiu, quan tot estava una mica més calmat, van poder organitzar

trobada per a arreglar un dels magatzems on es guarden les eines del camp i les caixes de patates, això sí, sempre amb la mascareta!

També hem seguit fent diverses formacions, com per exemple una formació específica per aprendre a fer compost de les restes vegetals, remeis fitosanitaris per a tractar les plagues, i abans que acabi aquest any farem una formació de Comunicació no Violenta en línia, oberta als hortolans/es i també aquelles persones que formen part d'alguna entitat del barri de la Balconada, amb l'objectiu de donar recursos en la gestió de conflictes i la facilitació de grup.

Una altra proposta que s'està duent a terme des del grup dels horts és la creació d'una cistella solidària on els hortolans/es disposen els excedents de verdures i s'ofereix al banc d'aliments de Manresa. Estem molt contents d'aquesta iniciativa i de poder contribuir amb el nostre granet de sorra a millorar la situació de crisis de moltes famílies. Per això volem que aquest tipus de projectes es coneguin i que la ciutadania s'animi a participar-hi. Actualment hi ha diferents projectes d'horts comunitaris a Manresa, com és al barri de les Escodines, a la Plaça Catalunya «La Corretjola» i al nostre barri els Horts de la Culla. Així doncs, si esteu interessats en un hort, us podeu posar en contacte amb ells per tenir més informació de com participar-hi i gaudir de la terra i els seus fruits.

Irene Herbera

Xarxes de suport veïnal

Molts barris d'habitatge social desenvolupen xarxes ciutadanes per fer front als greus problemes generats per la pandèmia

Molt a prop del riu Besòs, cap al nord de Barcelona, ens trobem el barri de la Verneda i la Pau. Aquest barri, un dels últims en desenvolupar-se durant la dècada de 1950, va ser construït a causa de la demanda d'habitatge i la cerca d'unes condicions de vida dignes per part de treballadores i treballadors arribades d'arreu d'Espanya. La realitat que avui toca el món i el barri de la Verneda i la Pau exigeix lluitar, una altra vegada, per aquests drets bàsics de la ciutadania. I per més que semblés que els avenços tecnològics dels últims anys ens havien portat a un futur més inclusiu i connectat, no és així. El futur va haver d'esperar-se un moment i el veïnat havia d'atendre altres qüestions més urgents, més del present.

Des de l'inici de la pandèmia per la COVID-19, els agents del territori es van veure desbordats per tractar de donar resposta a l'enorme quantitat de demandes de la ciutadania, fruit de la manca d'informació i l'absència generalitzada de les administracions i d'altres organismes de govern. Davant la situació de greu crisi ocupacional i alimentària travessada per una esclatxa digital més evident que mai, les xarxes veïnals creades abans de la pandèmia es van organitzar per trobar una solució. Entre les actuacions més rellevants, es destaquen

els bancs d'aliments autogestionats, més que necessaris, com a resposta als mètodes tradicionals, i les xarxes de suport mutu. El més impressionant d'aquestes xarxes va ser la gran capacitat d'acció i la ràpida retroacció del veïnat. Un treball dut a terme durant les 24 hores dels 7 dies de la setmana. És per això, acompanyar en aquests canvis que començaven a donar-se al barri, que des de diversos serveis vam decidir crear un espai virtual que recollís totes aquestes novetats, vitals per a la població. Una guia on moltes persones que no estaven integrades a la majoria de les xarxes socials poguessin trobar informació actualitzada, que abans no hi haguessin pogut trobar.

Cap a la fi de l'any 2020, un any després de l'inici d'aquest període tan dur, les necessitats no han minvat, les persones no hi estan més integrades i la realitat de moltes és més difícil que abans. Ens queda, com a ciutadanes, fer una autoavaluació i posar-nos nous reptes que ens portin a totes cap a un nou model de societat més justa socialment i molt més solidària i equitativa en la que es prengui com a exemple la Verneda i la Pau.

Manuel Adamini

Rubí 128 en confinament

Com adaptar projectes basats en el contacte humà quan ningú podia sortir de casa? Les activitats des de la distància durant els mesos més durs del confinament

A principis de març de 2020, la major part de la població mundial es va veure de cop i volta tancada a casa. I tot a causa d'una pandèmia com mai no havia viscut el nostre món en l'època moderna. Tothom va haver de modificar la seva vida, els seus costums, la seva feina a un tancament total que només ens deixava sortir de les nostres llars per a comprar aquelles coses més indispensables i... poc més! Totes les nostres relacions personals es van veure afectades: ja no podíem sortir a passejar, o a veure a les nostres amistats ni als familiars. Però què va passar amb els Punts Òmnia? El programa Òmnia és un programa que centra la major part de la seva existència en activitats i sessions formatives, en espais plens de gent, on tothom aprèn i xerra i riu. "I ara què fem?", ens vam preguntar les dinamitzadores i els dinamitzadors de cada Punt. "Reinventar-nos!"

Si alguna cosa hem demostrat en aquests darrers mesos el conjunt de persones dinamitzadores dels Punts Òmnia, és la flexibilitat i la resiliència –aquesta paraula que tan de moda s'ha posat aquests dies-. El primer pas era detectar quines necessitats havien aparegut davant d'aquesta nova situació i, dues coses van destacar per sobre de la resta: la primera va ser la necessitat de mascaretes. Alguns dels Punts Òmnia disposem d'una impressora 3D (algunes cedides per la FAVIBC, d'altres pròpies de les associacions de veïns o, fins i tot, del mateix personal dinamitzador dels espais). I de seguida que vam saber que la Creu Roja, els CAP i d'altres centres sanitaris necessitaven mascaretes, ens vam posar com bojos a imprimir accessoris indispensables pels EPI. Les nostres impressores treien fum aquells dies, milers de viseres i salva-orelles es van poder fer.

I mentre les mascaretes es feien, quedava un altre aspecte a cobrir: ja que el contacte amb altres persones no es podia fer de forma directa, havíem de mirar de potenciar el contacte telemàtic, és a dir, les videotrucades. Aplicacions com Zoom, Jitsi, Skype o WhatsApp han estat el salvavides perquè una part de la població pogués seguir treballant i comunicant-se. El primer, doncs, era asse-

gurar-nos que les persones usuàries dels nostres punts tinguessin les eines i els coneixements per fer-les servir; d'aquesta manera la comunicació amb famílies i amistats tenia una forma d'afegir un plus a la simple trucada telefònica. Ara podíem veure'ns i enviar-nos abraçades i somriures a través dels nostres telèfons. Les tècniques i tècnics dels Punts Òmnia ens vam posar a treballar per a poder ajudar, perquè totes aquelles persones que no coneixien aquestes eines les poguessin fer servir. I la primera fita es va aconseguir amb prou celeritat. I aprofitant que ja havíem obert noves vies de comunicació, les activitats en línia van començar. Cursos de cuina, treballs manuals, activitats de lleure en grup i, evidentment, cursos de mòbils i tauletes ocupaven gran part del dia a dia dels Òmnia. Ara que els nostres telèfons eren l'eina principal amb la qual ens relacionàvem amb el món, calia conèixer-los i saber treure'n tot el suc. I aquí els Punts Òmnia han estat una guia i ajut constant per a totes les persones usuàries.

Però... tothom va poder participar en aquestes activitats? Sempre hi ha gent que no disposa d'aquestes eines, gent que no té telèfons intel·ligents o connexió a internet a casa: al cap i a la fi, el Programa Òmnia és un programa social destinat a trencar l'escletxa digital i, per tant, habitualment ens trobem en zones on aquesta escletxa és prou gran. I un grup que es va veure directament afectat per aquesta situació van ser les persones grans. Era el moment d'idear com ajudar a aquestes persones. Els continus contactes telefònics van ser el nostre petit gra de sorra per a donar suport, assistir i recolzar durant les primeres setmanes, però sense poder sortir de casa no podíem fer res més. I es va fer la llum! Durant l'abril, la situació va millorar lleugerament i, amb totes les mesures de protecció i prevenció, els Punts Òmnia vam decidir que era el moment de fer un pas endavant i fer més. A Rubí, per exemple, vam començar a fer quaderns d'activitats, uns reculls de sumes i restes i sopes de lletres i d'altres exercicis per a treballar la ment, i amb l'ajut de l'Associació de Veïns Rubí128, vàrem repartir aquests quaderns entre les persones usuàries i veïns i veïnes

que sabíem estaven en una situació complicada de solitud i distanciament social. Amb aquests quaderns, que repartíem periòdicament, podíem fer un seguiment telefònic de les activitats i, de pas, de l'estat de salut i anímic de la gent gran dels nostres Punts.

I així, fent activitats de diferents tipus des de la distància, van passar els dos mesos més durs del confinament. I és que el maig ens va portar més llibertats: ja podíem anar a fer esport i podíem sortir a passejar. I de sobte, els Punts Òmnia ja no érem tan necessaris... o sí? Tot i que una part de la gent ja podia sortir al carrer i fer d'altres coses, de nou, els Òmnia vam demostrar que érem un punt clau per a donar suport a la població. De sobte moltes persones van veure que, per tal de reconstruir el dia a dia, necessitaven fer gestions i tràmits que les administracions no permetien fer presencialment. I aquí ens vam tornar a inflar de valor i ens vam posar a ajudar a tothom que ens necessités: les trucades i missatges per tal d'ajudar a demanar cita prèvia a qualsevol organisme, o a sol·licitar algun ajut, o aprendre a gestionar el portal de La meva salut. Ens vam reforçar com a experts en facilitar la tramitació i sempre sense deixar de banda les nostres activitats habituals. I a això va ajudar el fet

que a mesura que avançaven les setmanes, les possibilitats augmentaven a causa de la baixada en les restriccions del confinament: al juliol, per fi, ja podíem fer visites presencials als nostres Punts. D'un en un, mantenint distàncies i amb les mesures higièniques corresponents, a poc a poc els Punts Òmnia tornaven a revifar amb la gent, les persones usuàries, que són la sang que dona vida i sentit al programa. I al setembre vam poder fins i tot fer algunes activitats en grups petits, intentant recuperar allò que uns mesos enrere era la nostra realitat normal i habitual. Quina alegria de tornar a veure'ns!

Però la tardor ens va portar males notícies: la situació es va tornar a tòrcer, es van reduir novament els grups i ens vam demanar que tornéssim a un distanciament més estricte. Però la pitjor part ja l'havíem superat i ara sabíem sense cap mena de dubte que som forts, que som valents i que podem amb tot el que se'ns posi pel davant. I que els Punts Òmnia hem estat en els pitjors moments ajudant a les persones que més ens han necessitat, que seguirem estant al costat de la nostra gent dia rere dia i que cap virus no ho podrà impedir.

Isaac Bañó

Microrelats de terror al D6 de Sabadell

A finals de desembre de 2020 es va celebrar, com és tradició ja, la cloenda del "VII Concurs de microcontes districte 6 de Sabadell". Ja que no es podia realitzar presencialment, a causa de la pandèmia, es va organitzar tot en línia, gràcies a la feina de la Ludojove Margarida Bedós, l'Institut Ribot i Serra i el Punt Òmnia d'Espronceda. Tot i ser un any complicat, van participar del concurs, més de 60 nois i noies, d'entre 11 i 18 anys. I el nivell dels microrelats, que en aquesta edició tenien una temàtica de terror, va ser molt alt. A més de l'entrega de premis del concurs, també va haver-hi actuacions musicals, dansa clàssica i contemporània, i algunes performances més. La veritat és que el resultat va ser molt positiu, tant per part de les persones dinamitzadores, com per part de les famílies i joves que ho van poder veure en directe per Youtube La FAVIBC i a la Ludo Margarida Bedós, van recolzar aquesta iniciativa i es van poder lliurar grans premis a les 3 guanyadores per categoria d'edat del certamen. Finalment, tot va sortir molt bé i tothom va acabar molt content. Esperem que el curs vinent, pugui ser ja presencial i també, que es pugui seguir fomentant l'escriptura creativa i la lectura, a partir d'iniciatives com aquestes. Gràcies a totes les persones que van participar i van poder-ho fer possible.

Manel Torrejón

Alumnes de Vileroja segueixen els tallers i les formacions en línia

Aquesta pandèmia està creant situacions molt difícils. I sobretot als nostres barris. La situació de crisi que es viu a causa de la Covid afecta de manera molt punyent als menys privilegiats. Les mancances econòmiques, culturals, familiars... s'estan vivint molt durament en certs col·lectius.

En moments així, la nostra obligació és ser-hi. I ser-hi vol dir, crec, que les persones sentin que no estan soles. Cada part de la societat, cada estament, cada entitat ha de fer el que li pertoca, i penso que la nostra feina ha de ser detectar mancances, acompanyar, consolar, animar... En resum, ens hem d'adaptar a noves maneres de treballar i d'arribar a la gent.

Personalment la pandèmia m'ha servit per veure que hi ha moltes persones, sobretot en edat avançada que estan perillosament soles. El fet de no poder anar a fer les seves activitats a centres i casals, els suposa un

aïllament total i converteix els seus dies en llargs períodes de 24 hores sense res a fer. I el que és pitjor, en 24 solitàries hores. Una senyora de 85 anys em va dir que preferia morir de Covid que de tristesa i soledat.

Entre tot el desgavell que estem vivint, també hi ha llum. Estic súper orgullosa de les persones grans, molt grans, que estan fent un esforç gegant per entendre tot el món d'Internet, que fa uns mesos era un misteri... M'encanta veure persones que en la seva vellesa es connecten a cursos i activitats en línia.

Fem, per exemple, una activitat d'alfabetització. Podríem escriure un llibre... L'activitat és a través del vídeo del whatsapp que és el que tothom té més a mà. Els primers dies eren caòtics! Però ara ens hi movem com peix a l'aigua. Acabaré desitjant que la normalitat que teníem, i que potser no valoràvem prou, torni ben aviat i per sempre.

Mònica Canals

L'edat no importa

En aquesta nova societat, la de la tecnologia, la de les xarxes socials, la de la saturació d'informació

Quan l'11 de març de 2020 ens van informar que, a causa d'una pandèmia mundial, havíem de treballar des de casa, en cap moment vaig dubtar a donar les meves classes en línia. Tinc Internet, ordinador, usuaris i usuàries capaces de seguir allò que els hi proposi! Per què no?

Fa uns anys vaig acostumar-me a crear grups de WhatsApp en cada curs que iniciava, això va afavorir molt la comunicació entre tots i va ser més fàcil organitzar-me i avisar-los que des de dilluns 16 de març de 2020 començàvem a usar aplicacions per seguir les classes. Ja que gairebé tots els grups havien après algun mètode de videoconferència, aquells que disposaven d'ordinador o dispositius amb connexió a Internet, no van qüestionar ni van dubtar. Podíem i havíem de seguir endavant.

Al punt Òmnia de l'Associació de Veïns Ègara de Terrassa gestionat per la FAVIBC, hi ha molts usuaris

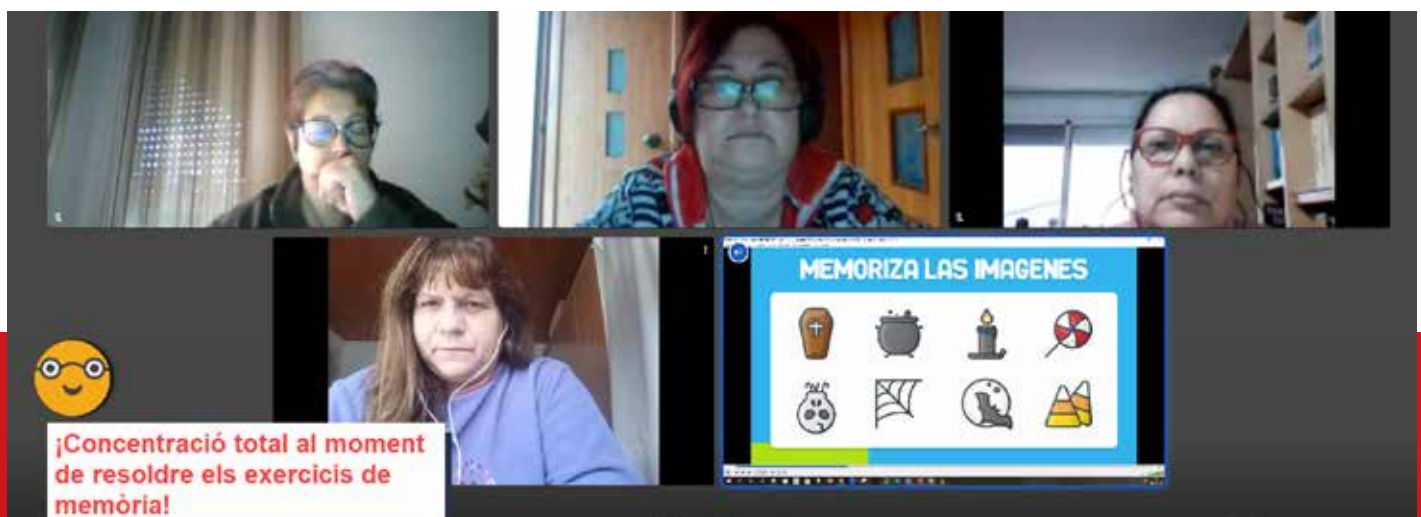
i usuàries que passen dels seixanta anys i, majoritàriament, tenen una base acadèmica de primària, així que mai havien somiat que una cosa així fos possible. Però això no els va desanimar. A partir d'aquest moment, cada classe, cada connexió ens va servir no només per aprendre informàtica i altres habilitats en el món de la tecnologia, sinó que ens va permetre acompanyar-nos i crear llaços d'amistat i camaraderia entre tots els que van participar.

Ja que no hi havia restriccions en la quantitat d'usuaris i usuàries, va haver-hi persones que es van apuntar a més d'una activitat, vaig convidar a unir-se als qui havien estat alumnes i alumnes anys enrere, fins i tot a alguns que ja ni vivien a Espanya. En grups d'allò més heterogenis passem els mesos fent tasques, investigant, aprenent i ocupant el temps de confinament en alguna cosa que els agradava

i entretenia. Va haver-hi tot tipus de vivències, usuaris i usuàries que en connectar-se ens explicaven les seves vivències: algun familiar amb Covid-19 a casa, la pèrdua dels seus estimats sense poder acomiadar-se... Però, especialment, va haver-hi qui estava esperant la classe per tenir algú amb qui conversar. Les dues primeres setmanes van ser dures, perquè mai havia passat tantes hores davant d'un ordinador. Però van transcórrer els dies i, com tot, vaig habitar-me.

Malgrat que aquesta pandèmia ha deixat moltes persones sense ocupació, sense poder formar-se ni comunicar-se perquè no disposaven d'eines digitals a casa, vull fer valdre la fortalesa dels més grans, perquè encara que estan preocupats, i molt espantats, segueixen, i trenquen, i travessen la famosa bretxa digital!

Clàudia Aracena

Tallers zombis

Els dinamitzadors dels punts Òmnia cerquen noves estratègies d'autoformació i acompanyament

24 de juliol de 2020, 9:50 h. Tot sembla preparat a casa. Cadascú dels participants ha improvisat el seu escenari al seu “despatx”. Comencen a arribar diferents companyes i companys per seguir la jornada que hem decidit realitzar a través d'una plataforma d'ús lliure. I així va engegar la primera Jornada de Tallers Zombis...

Sis sessions que es faran en tandes de dos: l'Isaac Bañó (Rubí 128) i el Daniel González (Bufalà, Badalona), el Jordi Rodríguez (Campclar, Tarragona) i l'Enric Mangas (el Gornal, L'Hospitalet), i el Manel Torrejón (Espronceda, Sabadell) que tancarà la jornada, tots cinc dinamitzadors de punt Omnia ubicats en barris d'habitatge social i gestionats per la FAVIBC. Al Manel l'acompanyarà la Lúcia Santiago del punt Omnia de Torrelles. Comencen a arribar diferents companyes i companys per seguir la jornada que hem decidit realitzar a través de la plataforma Discord. I així va engegar la primera jornada de Tallers Zombis.

Per saber com vam arribar a això hem de retrocedir fins al 12 de març, quan tothom estava nerviós perquè la pandèmia s'apropava a casa nostra:

Des de la Direcció General d'Acció Cívica i Comunitària (DGACC) ens havien demanat que treballessin a porta tancada. Tot eren dubtes i incerteses, i les treballadores i els treballadors ens preguntaven si tindria sentit que hi fóssim als punts Òmnia si no podíem rebre usuaris. Mentre, la DGACC i la FAVIBC esperaven indicacions concretes de les autoritats sanitàries. Finalment, el diumenge 15 de març, s'aprovà la declaració d'estat d'alarma en tot el territori durant 15 dies naturals, amb mesures de severa restricció al moviment de persones i l'activitat econòmica.

El Manel, el Dani, el Jordi i l'Enric comencem a trucar-nos, primer de forma separada i després formant un grup. Què fem? Què necessita la gent? Sabem que hi ha companys que estan trucant als seus alumnes per mirar com estan i per acompanyar-los d'alguna manera.

I les dinamitzadores i dinamitzadors? Què necessiten? És per això que surt la idea de fer autoformació. Era una idea nova? Ni de bon tros. Ja n'havíem realitzat amb anterioritat: d'impressió i disseny 3D, de programació..., aquell mateix curs havíem fet una sobre robòtica educativa. Quina era la novetat en aquell moment? Que donades les circumstàncies l'hauríem de fer en línia, en directe, amb cadascú a casa seva.

Youtube era la plataforma més lògica. Però, com es fa un directe? Algú tenia alguna experiència amb un programa anomenat OBS. Doncs som-hi. I de què parlem? Doncs del que es parla als Òmnia, de coses quotidianes com fer galetes. Sí, sí, fer galetes. Per fer-les cal farina, mantega, ou, sucre..., i un motlle que no tenim i que haurem d'imprimir amb una impressora 3D amb un disseny que no tenim i que haurem de crear amb Inkscape. D'aquesta manera els dies 18, 19 i 20 de març fem els primers tallers en línia amb un seguiment molt important de companyes i companys de tota Catalunya.

La setmana següent realitza el seu directe la Lúcia Santiago amb altres companyes. La Lúcia es farà habitual dels Tallers Zombis, i la seguiran el David Picó (Sant Adrià del Besós), el Josep Navarro (Blanes), l'Antonio Collado (Santa Coloma de Cervelló), i d'altres. Però tornant als punts Òmnia en barris d'habitatge social que gestiona la FAVIBC, en pocs dies s'afegiria el company Isaac, el Rubèn Villaseca (barri de Montserrat, Terrassa) i el Blas Macías (barri de Campclar).

La Xarxa Òmnia compartia els seus coneixements i tothom aprenia en aquells moments tan complexos. Però els Tallers Zombis no inciden només en l'aspecte formatiu. Era un punt de trobada entre gent amb els mateixos neguits i preocupacions. Veiem que calia quelcom més. És llavors quan va sortir la idea de les sessions “Zombi, i tu com estàs?”, on les companyes i companys simplement parlàvem de nosaltres, ens escoltàvem i, en definitiva, ens cuidàvem.

En total es van realitzar 44 tallers de formació per a dinamitzadors, i quatre sessions “Com estàs?”, amb més de 6800 visualitzacions globals. Però el més important ha estat fer més germanor entre tots nosaltres. Moltes persones dinamitzadores ens coneixíem ja prèviament, però no coneixíem a d’altres. Ara, a més d’ubicar els diferents punts Òmnia del territori, li posem cara i nom a la persona que hi ha darrere. Hem après, hem compartit, hem rigut i hem plorat. I ho hem fet junts, en xarxa. La jornada del dia 24 de juliol va ser una molt bona manera de donar per tancada aquesta aventura dels Tallers Zombis, amb més de cinquanta persones seguint les nostres ponències.

I per cert, per què Zombi? Bé, és una història complexa d’explicar. Es pot pensar que hi ha un significat filosòfic darrere: som en moments d’apocalipsi i ens veiem com a zombis. O bé li demanem a la gent que no es deixi acovardir per la situació i que en tot moment mantingui el seny i no tingui comportaments zombis. Però també ho podeu veure, simplement, com una bretolada.

E. Mangas, D. González, M. Torrejón,
I. Bañó, J. Rodríguez

Punt Òmnia Santa Eulàlia de Berga: Un any de pandèmia

A Berga, ara fa un any, igual que a tots els territoris vam haver de tancar durant quinze dies per la pandèmia de la covid-19. Ningú pensava que això s’allargaria durant tantes setmanes. Vam haver de reinventar la nostra manera de fer la feina per adaptar-la a la situació del moment. Del tracte directe amb els usuaris al local de l’Òmnia es va passar al tracte telefònic i amb videoconferències. Malgrat això, aquesta situació va permetre conèixer encara més les mancances i necessitats dels usuaris i del seu entorn. Així, quan van relaxar les restriccions, el que més vam treballar va ser fer currículums,

sol·licitar cites prèvies i trametre ajuts de les diferents administracions, fent servir els recursos que estaven al nostre abast.

Però quan semblava que als equipaments engegaven certa rutina, a la ciutat de Berga, l’Ajuntament va haver de destinar l’hotel d’entitats a fer PCR’s i les mesures de seguretat ens impedié obrir novament el punt Òmnia.

Actualment, podem treballar dins la “nova normalitat” i ens sentim molt orgullosos de la feina realitzada durant aquests mesos tan durs per a tothom.

Eva Martínez

Les entitats veïnals, la pandèmia i el nou paradigma

Aquell que no coneix la seva història està condemnat a repetir-la. Aquesta cita anònima, atribuïda entre d'altres a Napoleó Bonaparte, ens ensenya que per preparar-nos per al futur és indispensable mirar al nostre passat i tenir present les lliçons apreses. Malauradament, aquesta nova crisi produïda per la pandèmia mundial no és la primera ni serà l'última a la qual s'enfronti la societat.

La Covid-19 ens colpeja en l'àmbit econòmic, sanitari, laboral i social. Però malgrat que l'impacte és molt negatiu, també ens obre un nou paradigma en què la societat pot ser més solidària, més empàtica. Les xarxes ciutadanes, així com els serveis oferts per ciutadans desinteressats i entitats del tercer sector, com les associacions de veïns, són una mostra d'aquest enfortiment del teixit social. Es podria dir que, entre tanta foscor, un raig de llum pot il·luminar un camí d'esperança per a aquelles persones més necessitades, especialment aquelles que es troben en d'exclusió social. Però no podem pensar que per afrontar els problemes d'avui, desapareixeran els d'ahir.

Les associacions de veïns pateixen greument els efectes de la pandèmia. Malgrat que algunes han pogut mantenir un mínim d'activitats, la majoria va haver de prendre la trista decisió de tancar les portes des del mes de març fins al setembre, i d'altres encara no han pogut recuperar-se i es mantenen tancades. Les restriccions i el compliment de les indicacions de les autoritats sanitàries, la dificultat de treballar amb les persones grans i d'altres col·lectius de risc, la impossibilitat d'oferir un servei continuat i les mancances econòmiques per fer front a les despeses i subministraments dels seus espais, dinamiten els esforços i posen en perill la seva existència. Algunes entitats veïnals com Montserrat de Terrassa, adaptaren els seus espais el març de 2020 per poder fer mascarates tèxtils i alguna part dels respiradors amb tecnologia d'impressió en 3D. D'altres, per exemple Centelles de Constantí o la Pau de Barcelona, van haver d'oferir serveis d'ajuda i seguiment a peu de carrer, improvisant espais i convertint-los en centres d'atenció a la ciutadania. La creació espontània i immediata de xarxes ciutadanes ha permès donar suport a les actuacions de contenció social. Però la majoria d'AV, com ara Verge de Fussimanya de Sallent, encara no han pogut reprendre algunes de les activitats que oferien al barri.

Durant el confinament, i encara avui, alguns dels projectes que implementa la FAVIBC des de les seves entitats federades, van passar a oferir les activitats en línia, especialment l'Òmnia, un projecte que viu una paradoxa: com lluitar contra la bretxa digital, implementant les seves actuacions en línia, si la majoria dels seus usuaris no disposen a casa ni d'equipament adequat ni dels coneixements necessaris. Treballar la inclusió social a partir de les noves tecnologies en format teletreball i sense presencialitat és una utopia en els barris més pobres de Catalunya. Malgrat això, el grau d'implicació i l'agilitat pedagògica de les dinamitzadores i dels dinamitzadors

ha permès que el servei no s'hagi interromput. Des del mes de setembre de 2020 la cita prèvia i l'atenció en línia han permès que els usuaris no perdin el contacte amb els punts Òmnia i puguin fer tràmits, formacions i tallers, especialment amb el col·lectiu de persones desocupades, els infants i els joves. Però no els més grans, col·lectiu que abandera l'oblit i la manca d'atenció presencial en pandèmia.

L'atur creix exponencialment en els nostres barris, i l'empobriment de les veïnes i dels veïns es confirma en les llargues cues dels punts de recollida d'aliments. La pobresa energètica, la morositat i l'impagament dels rebuts se situen a l'alça, mentre que els serveis socials, els d'atenció primària i els d'ocupació es col·lapsen en un moment d'incertesa, en què la majoria no sap on anar ni què fer.

El 2020 ha obert múltiples incògnites: el confinament ha forçat a replantejar-se les relacions socials i la manera en la qual treballem i ha tingut un impacte en el nostre model social i polític, en el paper de cada ciutadà i en el de les entitats veïnals. Ara tenim, més que mai, l'oportunitat de qüestionar-nos qui som i quin tipus de societat volem. Cada societat és una xarxa d'interrelacions extraordinàriament complexa. El segle XXI s'està caracteritzant per una globalització pràcticament completa i per un accés a la informació gairebé sense restriccions, com mostra la presència de notícies enganyoses (fake news), que s'han convertit en virals i han sepultat les fonts fidedignes sota capes de trivialitats, mentides i tergiversacions. Estem en un punt d'inflexió i la balança es pot decantar cap a qualsevol costat. A nosaltres ens correspon proporcionar l'embranchida adequada.

Els problemes d'una societat moderna no es troben ni en la política ni en la classe política, sinó en la seva manera de dur-la a terme i en el número i rol d'agents que participen en ella. I és en aquest punt on es pot mostrar la força de la FAVIBC i de les entitats veïnals. La por a les multituds, la distància social, el teletreball, la prohibició d'allunyar-se a més d'un quilòmetre de l'habitatge, la pandèmia i el confinament han canviat la nostra manera de relacionar-nos amb la ciutat i també el seu disseny. La intenció i objectiu principal ha de ser l'enfortiment de les entitats veïnals com a agents socials, impulsors dels canvis necessaris i capdavaners de valors com el cooperativisme, el voluntariat i la convivència. Tot això, amb la clara intenció de satisfer les necessitats de les persones i millorar la seva qualitat de vida.

Jordi Gálvez i Xavi Pastor

fundació habitatge

El nostre compromís, el seu benestar

fh^o

- ✓ Administrem la seva Comunitat.
- ✓ Conservació i manteniment del seu edifici.
- ✓ Gestió del deute de la Comunitat.
- ✓ Feu la ITE amb descompte.
- ✓ La millor relació preu-qualitat en les seves assegurances.
- ✓ Servei de neteja.
- ✓ Serveis preventius i pressupostos gratuïts,
sense compromís.
- ✓ Instal·lació finançada del seu ascensor,
estudi previ sense compromís.

CAPTURA AMB
EL MÒBIL

Carrer Brasil 2-4, 08205 Sabadell
oficina@fundaciohabitatge · 935839559

COMPARTIR

CONSTRUIR

DESCOBRIR

COMUNICAR

EXPLORAR

ENSENYAR

DESITJAR

CREAR

RIURE

SOMNIAR

APRENDRE

DESCOBRIR

